

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **M. S.**, státní příslušník x republiky, t. č. bytem x, zastoupený Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2014, č. j. OAM-123/ZA-ZA13-ZA14-2013,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 28. 4. 2014, č. j. OAM-123/ZA-ZA13-ZA14-2013, rozhodl žalovaný podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod důvody pro udělení azylu taxativně vyjmenované v § 12 zákona o azylu, ani nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž uvádí, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, při plnění úkolů vyplývajících z jeho působnosti nevycházel žalobci podle svých možností vstříc, při hodnocení podkladů nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, své závěry dostatečně nezdůvodnil, nevypořádal se s námitkami účastníků a s jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí.

Žalobce má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a rovněž pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Žalobce uvedl, že x republiku (dále též „x“) opustil z důvodu pronásledování jeho osoby, neboť od roku 2008 byl členem strany „R.“, v prezidentské kampani pomáhal neúspěšnému kandidátovi L. T.-P. z této strany. Žalobce se dne 27. 1. 2008 zúčastnil shromáždění na podporu opozice, kde došlo k potyčce, přivolaná policie členy opozice zatkla, přičemž žalobci se podařilo uprchnout. Od té doby byl nucen se skrývat v obavě z uvěznění a kvůli výhrůžkám ze strany bezpečnostních orgánů, a proto poté opustil svou rodnou zemi, aby si zachránil život. Žalobce namítá, že v rozhodnutí žalovaného je obsaženo pouhé konstatování, že žalobce nebyl pronásledován azylově relevantním způsobem, avšak chybí zde konkrétní odůvodnění tohoto závěru. Podle žalobce je však zřejmé, že ve své vlasti žalobce vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Při posuzování žádosti žalobce se žalovaný zabýval pouze okolností, že žalobcem vyličené jednání, které žalobce podrobně sdělil žalovanému při pohovoru dne 23. 4. 2013 včetně doložení fotografií, nelze považovat za obavu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný své závěry opírá pouze o informace Freedom House, zprávy Ministerstva zahraničí USA a Infobanky ČTK. Jiné dostupné zdroje, především zprávy norské zpravodajské agentury Forum 18, které žalovaný používal v jiných řízeních o udělení mezinárodní ochrany občanů x a které tedy jsou žalovanému známy z jeho činnosti, nevzal žalovaný v úvahu. Žalobce dále považuje za důvod vhodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu bezdůvodné pronásledování jeho osoby ze strany soukromých osob, kdy činy těchto osob jsou státními orgány tolerovány. Žalobce dále poukázal na to, že v případě návratu do vlasti by byl ohrožen na životě či svobodě, což považuje za splnění podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť žalobce je přesvědčen, že vzhledem k panujícím poměrům v zemi jeho původu a k jeho pronásledování by jeho návratem byla ohrožena základní lidská práva, navíc v zemi původu již žalobce nemá rodinné příslušníky. Žalovaný se rovněž dostatečným způsobem nevypořádal s definicí termínů bezpečná země původu a pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 8 zákona o azylu. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí, Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, výpověď žalobce a na vydané rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný v řízení postupoval v souladu s dotčenými právními předpisy, žalobce měl možnost navrhnout či doložit ke svým tvrzením důkazní prostředky. K námitce uvedené v žalobě spočívající v tom, že se žalovaný nevypořádal s návrhy a námitkami účastníků, žalovaný uvádí, že tato námitka je formulována nekonkrétně, není zde uvedeno, jaké návrhy či námitky má žalobce vlastně na mysli. Po seznámení s podklady pro rozhodnutí žalobce žádné námitky nevznel, žalobce doplnění podkladů ve správním řízení nenavrhoval, a to ani ve vztahu ke shromážděným zprávám o dodržování lidských práv v x. Shromážděné podklady žalovaný považuje za dostatečné. Co se týče toho, že žalovaný nevycházel žalobci vstříc, i tuto námitku považuje žalovaný za nedostatečně konkrétní. Žalovaný je toho názoru, že v řízení dodržel zákonný postup, což dokládá spisový materiál ve věci, že žalobce v zemi svého původu nebyl pronásledován ve smyslu zákona o azylu a že takové pronásledování mu v případě návratu taktéž nehrozí. Svou žádost žalobce odůvodnil obavami z policie pro události z roku 2008 ve vztahu ke složkám města x, při kontaktu s policií v dalších letech jinde problémy neměl. Ačkoli žalobce tvrdí, že byl hledán policií a musel se skrývat, podle své výpovědi bez potíží dokončil v roce 2009 svá studia a v zemi pobýval až do roku 2013. Dne 12. 2. 2013 mu byl vystaven cestovní doklad a následně žalobce zemi legálně letecky opustil. Žalobce v řízení

před správním orgánem pronásledování ze strany soukromých osob netvrdil, v žalobě toto jednání blíže nespecifikuje, není tedy zřejmé, o jaké jednání soukromých osob vůči žalobci se jedná. Ve správním řízení žalobce tvrdil, že v x žije jeho otec a matka, skutečnost, že by zde žádných rodinných příslušníků neměl, nemůže sama o sobě představovat skutečnou hrozbu vážné újmy dle zákona o azylu. K námitce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s definováním bezpečné země původu, žalovaný uvádí, že žádost žalobce nebyla posouzena ve zkráceném řízení, ale v řízení standardním.

Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 17. 4. 2013 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž uvedl, že je státním občanem x republiky, x národnosti, vyznává křesťanství, je členem politické strany R., má vysokoškolské vzdělání. Je svobodný a bezdětný. Do Prahy přicestoval dne 5. 4. 2013 letecky, po příletu navštívil Švédsko, od 9. 4. 2013 pobývá v ČR. V roce 2008 proti němu bylo vedeno trestní stíhání pro výtržnictví v T. x republice. Vlast opustil v obavě z pronásledování, policie sleduje místo jeho pobytu, bylo mu vyhrožováno, aby nebyl politicky aktivní a neúčastnil se dalších demonstrací. V žádosti žalobce uvedl, že se obávám zatčení a odsouzení.

V průběhu pohovoru dne 23. 4. 2014 žalobce doplnil, že vlast opustil, protože se aktivně účastnil politické kampaně a předvolebních mítinků L. T.-P. ve městě T. V průběhu mítinku se strhla bitka, které se žalobce zúčastnil a po níž utekl, někteří členové volebního štábu byli zatčeni a odsouzeni. Pro své členství ve straně nemohl získat práci, od roku 2010 pracoval nelegálně v pekařství, za práci dojížděl do J. Účastnil se mítinků v G. a M. koncem ledna 2013, ze strany policie byl upozorňován, aby se „držel dál“, jinak ho zatknou, za chuligánství může být dosud odsouzen. S vyřízením víza neměl žádné problémy, v životě v x nevidí žádnou perspektivu, nemohl zde sehnat práci, když si práci hledal, byl pro své členství ve straně odmítnut. V kontaktu s nikým z vlasti není.

Krajský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Rozhodl bez nařízení jednání, neboť s takovým postupem soudu žalovaný vyslovil souhlas výslovný a žalobce konkludentní, kdy ve lhůtě soudem stanovené nevyslovil, že na nařízení jednání trvá (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce namítal, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav věci, čímž porušil ustanovení § 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Podle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu bude azyl udělen, zjistí-li se, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má oprávněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování pak zákon o azylu v § 2 odst. 8 považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna,

podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Především v souzeném případě nejde o „pronásledování“ ve smyslu zákona o azylu, tedy neoprávněný postih ze strany státní autority nebo těch osob, které takovou autoritu zosobňují. Tvrzené obavy z výhrůžek bezpečnostních orgánů a obavy ze zadržení nepovažuje soud za reálnou hrozbu pronásledování. Především je tomu tak proto, že žalobce se shromáždění, které vyvrcholilo potyčkou a policejním zatýkáním, zúčastnil již v roce 2008, poté v Arménské republice žil a pracoval bez potíží s policií až do roku 2013. V mezidobí dokonce dokončil vysokoškolská studia. Vzhledem k tomu, že žalobce žádné potíže na jiných místech republiky se státními orgány neměl, ač s policejními i s jinými státními orgány přišel do kontaktu (o čemž svědčí například skutečnost, že policejními orgány byl následně při dalších volebních akcích dle jeho slov napomínán a také ta skutečnost, že mu byl v roce 2013 řádně vydán cestovní doklad), nelze přijmout závěr, že by se v posuzovaném případě jednalo o pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu zákona o azylu. Lze si jen těžko představit, že osobě, po které pátrá policie, by bylo ze strany státních orgánů umožněno bez sebemenších zákazů studovat, pracovat, v podstatě vést normální život, navíc, že by takové osobě byl bez potíží vydán cestovní pas a umožněn legální odlet ze země. V G., kde žalobce posledních pět let ve vlasti žil, nezaznamenal žádné potíže se státními orgány. Žalovaný vycházel ze zprávy organizace Freedom House a Ministerstva zahraničí USA, podle kterých po volbách v roce 2012 organizace Freedom House zvýšila hodnocení Arménské republiky na stát částečně svobodný. Soud ve shodě s žalovaným uzavírá, že žalobce nebyl ve své vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod a že neshledal odůvodněný strach z pronásledování při návratu do vlasti ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Tímto závěrem není zpochybňována účast žalobce na demonstracích, avšak s ohledem na shora uvedené skutečnosti soud ve shodě s žalovaným dospívá k závěru, že žalobce pro tuto účast nebyl pronásledován, resp nelze uzavřít na to, že by mohl mít odůvodněný strach z pronásledování.

Ze stejných důvodů nelze uzavřít, že by žalobce mohl mít odůvodněný strach či obavu z pronásledování při návratu do země, tedy že by mu pro tento případ hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu.

K námitce proti závěrům žalovaného ohledně neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, soud uvádí, že humanitární azyl může být udělen pouze na základě úvahy žalovaného. Nelze o něj žádat. Jelikož na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je o něm rozhodováno na základě správního uvážení žalovaného, je omezen i jeho soudní přezkum, a to pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů a z hlediska respektování zákazu libovůle. Soudní přezkum lze proto zaměřit pouze na to, zda v řízení, které vydání rozhodnutí žalovaného předcházelo, nebyl žalobce zkrácen na svých procesních právech závažným způsobem, zda samotné rozhodnutí žalovaného netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost a zda není diskriminační ve smyslu zákazu libovůle. Popsané vady žalobou napadeného rozhodnutí soud neshledal. Napadené rozhodnutí je v této posuzované části zcela přezkoumatelné, není nesrozumitelné a rovněž netrpí vadou nedostatků důvodů. Žalovaný podrobně rozebral situaci žalobce, kdy uvedl, že přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu a k tomu, že jeho rodiče žijí ve vlasti a v České republice nemá žádné příbuzné. Přihlédl též k tomu, že posledních pět let žil u kamaráda v G. s za prací dojížděl do J. Žalovaný si tudíž obstaral potřebné množství

informací, s nimiž měl žalobce možnost se seznámit a vyjádřit se k nim. Na základě toho pak dospěl k logickým závěrům o tom, že situace žalobce není natolik tíživá, aby odůvodňovala poskytnutí humanitárního azylu. Jestliže žalovaný při svém rozhodnutí neporušil žádná procesní pravidla, ani jeho rozhodnutí nevykazuje znaky libovůle, nemůže soud tomuto závěru nic vytknout. Na tomto závěru nemůže pak nic změnit ani tvrzení žalobce, že ve vlasti nikoho nemá a že jeho matka žije v České republice a že mu v zemi původu hrozí bezdůvodné pronásledování ze strany soukromých osob, neboť jde o tvrzení nová, v případě tvrzení o pronásledování též o tvrzení zcela nekonkrétní, ve správním řízení vůbec neuvedená.

V souzené věci tedy žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a neporušil tedy ustanovení § 3 správního řádu, jak tvrdil žalobce. Žalovaný rovněž přihlédl ke všem tvrzením žalobce a ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, žalovaný si obstaral dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí, shromážděné informace ze zprávy organizace Freedom House – Svoboda ve světě 2013 – x, leden 2013, zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v x ze dne 19. 4. 2013 a ze znění Infobanky ČTK „Země světa – x“, soud považuje za zcela dostatečné. Žalovanému není možno vytýkat, že si pro své rozhodnutí měl obstarat podklady další – jak tvrdí žalobce zprávu norské zpravodajské agentury, neboť žalovaným shromážděné materiály podle názoru soudu pocházejí z nejvěrohodnějších zdrojů a obsahují dostatečně relevantní informace. Rozhodnutí žalovaného je rovněž dostatečně odůvodněno, i co se týče odůvodnění závěru o pronásledování nebo odůvodněném strachu z pronásledování. K dalším námitkám žalobce (jakým způsobem nevycházel žalovaný žalobci vstříc a s jakými námitkami účastníků se žalovaný nevypořádal) rovněž soud nemohl přihlídnout, neboť nebyly formulovány dostatečně konkrétně. K námitce, že se žalovaný dostatečným způsobem nevypořádal se definicí bezpečné země původu, soud uvádí, že v dané věci nebylo důvodu se touto definicí vůbec zabývat, neboť ta je relevantní pouze v případě, kdy správní orgán rozhoduje podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, tj. žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodnou, protože žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. To však nebyl souzený případ, a proto nebylo namístě tuto otázku vůbec řešit.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. října 2014

Mgr. Jitka Z a v ř e l o v á, v. r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 21. 10. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.,

Za správnost:
Božena Kouřimová